

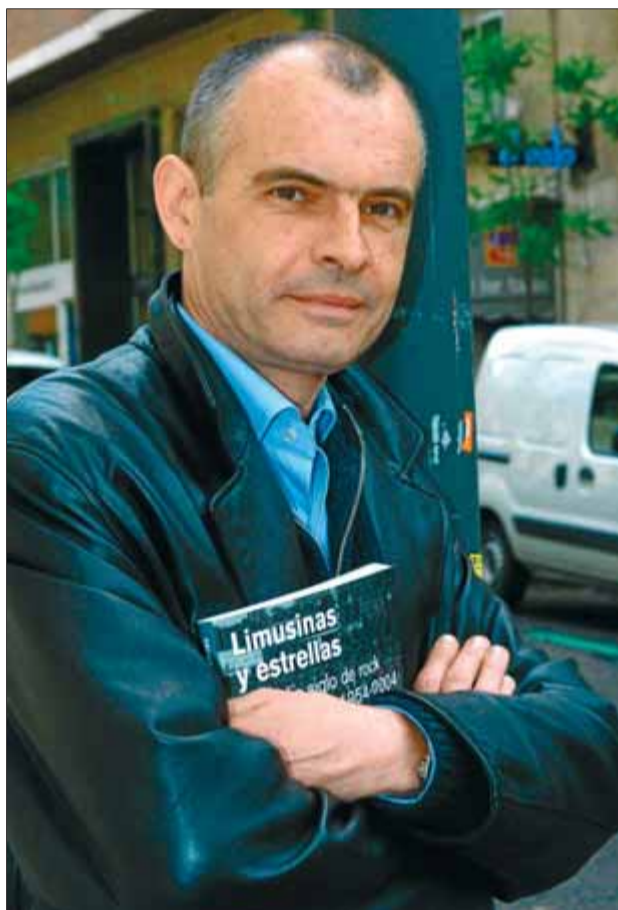
Sabino Méndez i Luis Antonio de Villena, dos supervivents dels anys dels canvi

David Castillo

Els grans cronistes de la dècada dels vuitanta

El músic i escriptor Sabino Méndez i el poeta Luis Antonio de Villena no tan sols van ser protagonistes de la canviant dècada dels vuitanta sinó que també han acabat esdevenint supervivents i cronistes d'uns anys de gran creativitat, però també crematístics, perquè van comportar una autèntic apocalipsi entre els joves que la van viure. Després d'haver assistit a una infinitat de funerals prematurs, un té la sensació d'haver patit més baixes que si haguéssim marxat a la guerra. Els bells vuitanta també van tenir una part de combat: acabar amb les restes de naftalina del franquisme i superar, així mateix, un antifranquisme dogmàtic i castrador.

El català Sabino Méndez, guitarrista i compositor de *Loquillo y los Trogloditas*, autor d'autèntics himnes generacionals com *Rock and Roll Star* i *Cadillac solitario*, ha utilitzat el dietari per mostrar-nos alguns episodis personals, sempre des de la reflexió intel·lectual a *Hotel Tierra* (Anagrama). Per la seva banda, el madrileny Luis Antonio de Villena, poeta, antòleg, narrador i crític literari, ha preferit utilitzar la novel·la autobiogràfica per explicar-nos les aventures i vicissituds d'una sèrie de personatges de la Movida des del temps de l'alcaldia de Tierno Galván fins al retorn a l'ordre, que va exemplificar un dels prota-



Sabino Méndez publica un dietari, i de Villena, una novel·la autobiogràfica. JESÚS DOMÍNGUEZ I ANGEL DÍAZ / EFE



Méndez i Villena ens ofereixen un testimoni biogràfic de primera qualitat

gonistes amb el profètic "*Madrid ha muerto*", que Villena ha utilitzat per titular la seva evocadora i trepidant novel·la.

En tots dos casos, per al lector que no tingui cap referència d'aquells anys, els dos llibres podrien ser la crònica perfecta de l'eclosió dels nous grups de rock, de l'aterratge del *punk*, del final dels anys *progres* i de la sopa de lletres

dels partits i de la immolació de molts dels cervells més inquietos i brillants d'una època. Méndez i Villena ens ofereixen aquest testimoni des de la literatura de primera. En alguns moments, la lectura de Sabino Méndez em recorda el diari de Pavese, sobretot quan evita la sociologia i la ideologia del capítol final. Villena traça el panorama d'una novel·la *beatnik*, amb

tocs dels grans cronistes de Madrid, començant per Valle-Inclán.

Sabino Méndez divideix *Hotel Tierra* en cinc parts, les dues primeres vinculades a la música dels vuitanta, i les altres tres, que arriben fins al 2005, al territori de la literatura i de les idees. Resulta sorprenent com afronta amb fredor absoluta la relació amb l'heroïna i la intensitat

amb què recrea la introspecció: la consciència del perill i el monòleg sobre una "biografia exagerada", citant les seves paraules.

Fent una lectura en paral·lel dels dos llibres, ens trobarem alguns dels membres més destacats dels grups dels vuitanta. Villena em recorda, a *Madrid ha muerto* (Península), *Una dolça destrucció*, d'Hugo Claus, obra que recuperava els anys del grup Cobra. Per *Madrid ha muerto* hi circulen Almodóvar, Haro Ibars, Iván Zulueta, Félix Rotaeta i Blanca Andreu, al costat dels grups de la Movida, com ara Zombies, Kaka de Luxe, Mecano, Tequila, Radio Futura i l'Orquesta Mondragón, tot sempre a partir del flaix d'una imatge que la memòria retroba a través d'un protagonista narrador, una mena de sagaç postmodern. També mitjançant una mitomania personal, que es resumiria en el vers de Rubén Darío que inicia un dels capítols: "*El falso azul nocturno de inquerida bohemia*". O quan ens diu que l'ordre mai tolera la felicitat.

Ens trobem dues visions d'homes del seu temps, d'artistes que han trepitjat el carrer i que ara destil·len les seves impressions de viatge en dos llibres sentits i vigorosos, amb dolor i bellesa, elegíacs com les cançons que hem esmentat al començament, incandescent per la combustió que relaten. I, sobretot, com la narren.

Novetat poètica

Sadurní Vergés

Catalans a Gal·les

En el seu número d'estiu, la revista gal·lesa de poesia *Poetry Wales* ha publicat, en anglès, diversos poemes de quatre poetes catalans: David Castillo, Patrick Gifreu, Margalida Pons i Lluís Solà. Els poemes, agrupats en la secció *Four Catalan Poets*, van ser seleccionats per Jordi Coca i traduïts per Richard Gwyn, Sam Abrams i jo mateix.

Poetry Wales és la revista poètica per excel·lència a Gal·les. Fa quatre dècades

que està en circulació i sempre ha estat oberta a poesia d'arreu del món. Ha publicat traduccions de nombroses llengües europees i asiàtiques, però sense perdre mai de vista els seus orígens. Per les seves pàgines hi ha passat un ampli ventall de bons poetes gal·lesos: des del gran mestre Dannie Abse, nascut a Cardiff fa 86 anys, fins a poetes joves que es van afirmant poemari rere poemari, com Owen Sheers o Samantha Wynne-Rhydderch.

Publicar a la revista és un objectiu anhelat per molt poemes, novells i veterans, i no només per prestigi, sinó també per difusió. Malgrat els minsos resultats de vendes de molts poemaris i publicacions dedicades a la poesia, *PW* s'ha mantingut amb el cap ben alt al llarg dels anys, amb un públic fidel que compra els exemplars trimestrals i assisteix a les lectures dels poetes que hi apareixen. És la primera vegada, des de fa trenta anys, que publica poesia catalana. Se-

'Poetry Wales' és la revista poètica per excel·lència, oberta a tot el món

gons l'editor R. Minihnick, a la dècada dels setanta ja s'hi havia publicat algun poema català, però de manera molt esparsa, sense voluntat antològica. Esperem que això només sigui el principi d'una col·laboració que s'hauria de repetir de tant en tant. Al capdavall, es tracta de seguir lluitant perquè els nostres poetes deixin de ser només nostres i siguin cada cop més reconeguts, pel màxim nombre possible de lectors, com a poetes de primera línia mundial.